

ikke har kunnet finde afkræftet, synes der i hvert Fald kun at være Tale om et mindre Beløb paa $2\frac{1}{2}$ —3 Mill. Kr., som det neppe skulde være vanskeligt at skaffe til Veje paa rimelige Vilkaar. Det stemmer ogsaa med, at de danske Købstæder, som jeg omtalte før, i disse Dage har kunnet optage et stort Laan. Men til de 2—3 Mill. Kr., det kan dreje sig om i denne Forbindelse, findes der jo, efter hvad den højtærede Socialminister har erklæret med Tilslutning fra Finansministeren, Midler i Statskassen, saa man behøver ikke at gaa til Optagelse af et Statslaan for at laane Kommunerne Penge. Imidlertid, hvis det skulde vise sig, at man kunde faa bedre og fyldigere Oplysninger end dem, der foreligger om Kommunernes Trang, hvis Kommunerne selv anmoder om en særlig Støtte, og hvis det viser sig forsvarligt at gaa med til saadanne Laan, ja, saa vil jeg paa mit Partis Vegne erklære mig villig til at drøfte dette Spørgsmaal og Formen for saadanne Laans Ydelse i et Udvalg, og jeg vil gerne være med til at fremskynde Behandlingen saa meget, det lader sig gøre.

Hvad angaar § 4 i Lovforslaget, hvor-efter Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til efter Samraad med Socialministeren og med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg i det begrænsede Tidsrum at udføre Arbejder under Ministeriet, selv om der ikke foreligger Finanslovbevilling dertil, saa kan jeg ikke give min Tilslutning dertil. Der maa fremskaffes en Lovhjemmel. Men hvis disse Arbejder er teknisk velforberedte, saa de hurtigt kan bringes til Udførelse, og hvis de er velbegrundede, vil vi gerne medvirke til hurtig Fremme af dem som Nødhjælpsarbejder.

Hvad den sidste Paragraf angaar, har jeg i min Indledning udtalt mig imod den. Det er en unødvendig Bemyndigelse, der her søges om, og ved den naar man jo ikke at skaffe mere Arbejde for Industrien, naar man ikke at tilvejebringe en større Beskæftigelsesgrad i det private Erhverv. Man naar overhovedet ikke frem til større Konkurrence, uden at man faar Produktionspriserne nedsat. Man kan ikke naa at konkurrere i Udlandet, og man kan ikke naa i samme Grad som tidligere at konkurrere herhjemme. Det staar for mig saaledes, at baade Kapitalen og Arbejderne maa bringe Ofre, og jo før Arbejdsgivere og Arbejdere finder hinanden paa dette Punkt, des tidligere tror jeg, at Arbejdsløsheden atter vil begynde at svinde.

Jeg skal derfor henstille, at den højtærede Socialminister snarest muligt lader

§ 1 og § 2 fare og lader sig nøje med Arbejdsløshedslovens Bestemmelser. Gennem mange Aar har mit Parti været med til at yde en virksom Støtte til Arbejdere, der uforskyldt er kommet i langvarig Arbejdsløshed, og det vil ogsaa støtte alle Bestræbelser for paa den i Arbejdsløshedsloven givne Betingelse ved Arbejde og Understøttelse at bringe Hjælp til de arbejdsløse. Men det vil ikke være med til at sætte Arbejder i Gang og give Tilskud til saadanne for at beskæftige Medlemmer af Fag, som ikke har en langvarig og omfattende Arbejdsløshed. De maa hjælpes gennem Kasserne.

Jeg tror, at en af Grundene til, at der ikke er kommet flere Nødhjælpsarbejder i Gang i dette Efteraar de Steder, hvor der er Trang til det, er, at Folk har faaet det Indtryk, at de paa anden Maade kunde faa Tilskud til Arbejdernes Igangsættelse. Hvis det ikke var sket, vilde der, som jeg tidligere har sagt, sikkert være naaet mere. For mig staar det saadan, at Arbejdsløshedsfondens Midler maa bruges, før man gaar til andre Udveje, og jeg tror, den højtærede Socialminister kunde medvirke meget til hurtigere at faa en Del Arbejder i Gang ved at paavirke sine Partifæller rundt om i Kommunalbestyrelserne til at søge Nødhjælpsarbejder igangsat. Jeg er ganske enig med den højtærede Socialminister i, at kommer der paa den Maade flere Mennesker i Beskæftigelse, vil der ogsaa blive mere Beskæftigelse rundt om i Erhvervsvirksomhederne, og saa bliver Købeevnen større hos dem, der har faaet Beskæftigelse i Stedet for at gaa ledige.

Jeg skal resumere mit Indlæg derhen, at mit Parti kan ikke gaa med til Forslaget om Tilskud til Arbejdernes Igangsættelse under anden Form end anvist i Arbejdsløshedsloven; naturligvis for saa vidt der ikke er Lovhjemmel dertil i Forvejen; vi kan ikke gaa med til at gøre denne Lov udelukkende til en Understøttelseslov, i Stedet for at den, som Hensigten altid har været med den, ogsaa skulde være en Arbejdslov, ifølge hvilken der kan ydes Tilskud til Arbejdernes Igangsættelse, og vi kan det saa meget mindre, som Arbejdsløshedsfonden efter vor Formening raader over mere end de fornødne Midler, hvilke Midler maa bruges først. Hvis Fondens Bestyrelse, hvis Arbejdsløshedsnævnet maatte formene, det skulde være nødvendigt at skaffe flere Midler til Veje, og der fremkommer Forslag i saa Henseende fra Socialministeren, saa vil Venstre være med til som hidtil at vise sin Beredvillighed og medvirke dertil i Henhold til Arbejdsløshedslovens § 31, Stykke 5. Det er Venstres Regering, som